

PŘI HONBĚ ZA PRAVDOU
JE SNADNÉ SEJÍT Z CESTY

PROROKOVA SMRT

HÅKAN ÖSTLUNDH

 PROROKOVA SMRT

© Håkan Östlundh 2020
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1833-7 (pdf)

PROROKOVA
SMRT

HÅKAN ÖSTLUNDH

VENETA

„V té temnotě,
kde se z pomsty stává láska
a ze smrti zamilovanost.“

Tom White
Falešný prorok

Miloval ji doopravdy? Nebo přesvědčil sám sebe, že ji miloval, aby si ospravedlnil to, co jí způsobil?

Záleželo na tom ještě?

Ulrika už nežije. Vylétěla do povětří. Zemřela.

Elias si vybral turistický hotel se dvěma hvězdičkami, které si vysloužil před jednadvaceti lety. Krom toho, že to vyšlo lacino, tu byla naděje, že tady budou při registraci méně důslední s ověřováním identity.

Lobby hotelu Liberty vypadá překvapivě pohostinně, nade dveřmi se tyčí klenutá skleněná střecha a po obou stranách se nacházejí rozložitě palmy a lampy z černého tepaného železa. Při vstupu do recepcie je ale ve vzduchu cítit jídlo, prach a čisticí prostředky. Koberec s modrým vzorem má na sobě fleky a v místech, kde hosté stojí a vypisují své údaje, je silně ošoupaný.

V San Remu byl naposledy před čtyřmi lety. Při výstupu na peron, kde stál už tolikrát, viděl sám sebe jako osmiletého, třináctiletého, osmnáctiletého... Po mámině smrti návštěvy postupně řídly. Už je to sedm let. A babička nepatřila k lidem, kteří rádi cestují. Ve Švédsku byla naposledy na mámině pohřbu. Tehdy ještě žil děda. Pamatuje si je zřetelně. Dva staroušci s křehkýma, zkroucenýma rukama a mírnýma laskavýma očima, doma v Ligurii tak klidní a sebejistí, v cizí zemi, kde se mluví jinou řečí, tak ztracení a nemotorní.

Když pomyslí na všechny ty uplynulé roky, naplní ho zoufalé uvědomění pomíjivosti. Paradoxně se díky tomu vzápětí cítí skoro euforicky. Nečekal, že je schopen cítit něco jiného než žal a rezignaci, s nimiž už přijel, ale zdá

se, že ještě jednu negativní emoci k už tak dost těžkému břemenu připojit dokáže.

K venkovskému domu jeho babičky je to jen hodinu cesty autem, ale on nemá v plánu ji navštívit. To riziko si netroufá podstupovat. Kdyby ho tam někdo sledoval a spojil si Toma Whitea s Eliasem Ferrierou Krantzem, mohlo by to mít jak pro něj, tak pro jeho babičku katastrofální následky. Přesto je teď tady, v San Remu. Je to náhoda? Těžko. Možná ho sem přivedla jeho ztráta identity. Tady se nachází část jeho kořenů, těch se nelze zbavit.

Přistoupí k opuštěnému mramorovému pultu a zazvoní na zvonek dle anglických a italských instrukcí na přilepeném papírku.

Z místnosti za recepcí vyjde pohledná, ale unavená žena kolem třicítky s obarvenými vyžehlenými vlasy. Usměje se a zeptá se, s čím může pomoci. Položí přitom na pult ruku a ukáže pět pěstěných nehtů s korálově červeným lakem.

„Máte pokoj pro jednoho na dvě noci?“ zeptá se jí.

„Máme,“ odpoví mu. „Padesát dva euro včetně snídaně.“
Pakatel.

„To zní skvěle,“ řekne potěšeně.

Ona nehne brvou, přisune k němu světle žlutý formulář formátu A4 a třískne o papír propiskou. Elias se zapíše jako Andreas Johansson, dávný známý z gymnázia, ale uvede zcela jinou adresu pro případ, že by ji napadlo hledat si ho na Facebooku. Andreasů Johanssonů musejí být tisíce, dost na to, aby pokrčila rameny a eventuální pátrání vzdala.

„Budu potřebovat kreditní kartu a pas nebo jinou legitimaci,“ řekne žena, když jí odevzdá formulář.

Elias se rozpačitě usměje.

„Omlouvám se, ale nic z toho nemám.“

Oči se jí nepatrně rozšíří.

„Ale mám hotovost, mám na zaplacení.“

„Ale legitimaci ne?“

„Ne. V Nice mě přepadli, přišel jsem o mobil, peněženku, pas, všechno krom hotovosti, co jsem měl v kapse.“

Zlehka se plácne přes pravou kapsu u kalhot, aby naznačil, kde peníze má. Ona si mírně povzdychne, podívá se na kapsu jeho kalhot, vzhledne k němu a pohlédne mu do očí. Chvilí přejíždí palcem po papíře, ale následně jej zasune do přihrádky pod pultem. Tmavé kruhy pod jejíma očima prozrazují, že jí momentálně dělají starosti jiné věci, než je identita hotelových hostů.

„Musíte za obě noci zaplatit předem, a pokud budete chtít zůstat déle, budu potřebovat vidět prozatímní pas nebo potvrzení o krádeži od policie.“

„Děkuji.“

Zaplatí jí sto deset euro, dostane šest nazpět, ale bez účtenky.

Víc už jí neřekne, nesype z rukávu podrobnosti, sama by si měla domyslet, že modřiny v jeho obličeji jsou důsledkem toho přepadení.

Vnitřní bezpečnostní dveře se s kovovým cvaknutím otevřou a do prostor Kanceláře na Floragatan vstoupí s desetiminutovým zpožděním Örjan Mardell. Zpoždění u něj není obvyklé, zvláště to neohlášené.

„Dejte mi pět minut,“ houkne na ně.

Karolina Möllerová a Vendela Barková souhlasně kývnou, ale on už je k nim otočený zády a míří do své pracovny.

Karolina a Vendela stále bydlí v tom oprýskaném domě ze šedesátých let na rohu ulic Blekingegatan a Östgötagatan, kam se nastěhovaly z bezpečnostních důvodů poté, co se do Karolinina bytu na Långholmenu vloupal muž a pokusil se ji zabít. Už jim ale povolili vrátit se zase do práce.

Pokus o vraždu Karoliny je záležitost, kterou nadále vyšetřují, a jsou přesvědčeni o tom, že za neschopným vrahem stojí někdo jiný, pravděpodobně ti stejní lidé nebo přinejmenším ta samá teroristická síť, která před šesti týdny sestřelila letadlo Air France 1562 na cestě na Arlandu.

Od té doby se toho hodně změnilo. V místnosti je dalších pět lidí, dva na informatiku pod velením Vendely – ti se momentálně zabývají uspořádáváním a analýzou veškerých informací získaných ze systému Atlas díky Prorokovi. Tři osoby potom spadají pod Karolinu. Dole na ulici mají ochranku, pracovna Örjana Mardella neboli prosklená část vnitřní místnosti, která tvoří jeho kancelář, musí být stále uzamčena a všichni musejí mít neustále u sebe služební zbraň, i tady v prostorách Kanceláře.

Vyšetřování atentátu na francouzský dopravní letoun, nejhorší teroristický útok, ke kterému kdy ve Švédsku došlo, představuje obrovskou mašinerii. Tajná složka této práce

patří Kanceláři a týká se malého, ale ne bezvýznamného detailu: zbraně, jíž bylo k útoku použito. S veškerou určitostí jde o vojenskou přenosnou protiletadlovou zbraň, což může opět souviset s podnikatelem Erikem Handsem a společností Atlas.

„Já toho Proroka nechápu,“ pronese Karolina. „Proč utekl z nemocnice? My děláme, co můžeme, abychom mu pomohli, i když dělal dvojitého agenta pro Lamberta, a on se zdejechne jako nějaký hledaný bankovní lupič.“

„Ještě pořád se zlobíš.“

Vendela se na ni dívá pobaveně a to Karolinu naštve ještě víc.

„Jo, proč bych neměla?“

Prorok se spolčil s Emmanuelem Lambertem z CNRLT, což je něco jako nová francouzská vnitřní bezpečnostní služba, a neinformoval o tom Kancelář. Nezpůsobilo jim to žádnou škodu, ale na tom tolik nezáleželo. Lambert je využil.

Z Proroka se stal dvojitý agent. Zkrátka zrádce. A ani při nejlepší vůli na světě se nedalo tvrdit, že nechápal, do čeho se pouští.

„Má teď v hlavě asi docela chaos,“ řekne Vendela. „To už k téhle věci tak nějak patří. Jsi paranoidní? Nevadí, vezmi si tyhle prášky a zůstaň tady v nemocnici, uvidíš, že všechno bude v pořádku.“

Vendelin soucitný hlas Karolinu dráždí.

„Měli jsme ho dát pod zámek.“

„Hm, možná, ale o tom jsme my nerozhodovali. Ležel ve francouzské vojenské nemocnici.“

Vendela vstane a opráší si z černých džínů pár papírových odřezků. Nějakým nepochopitelným způsobem se jí od návratu z Cannes podařilo navštívit kadeřnictví. Její už tak drobná postava se tak ještě jako by o číslo zmenšila, když se z objemných kudrn staly drobné přísné copánky.

„Půjdeme?“ prohodí.

Společně se zastaví před Örjanovými dveřmi.

Örjan stojí předkloněný za stolem s očima přišpendlenými k monitoru, všimne si jich a zmáčknutím tlačítka je pustí dovnitř. Na rohu stolu leží talíř od sněženého humusu z restaurace Reggev na Döbelnsgatan, zbyl po něm jen složený ubrousek a dřevěná vidlička.

Talíř je umístěn rovnoběžně s okrajem stolu. Je pečlivý, dokonce i když je nepořádný, pomyslí si Karolina.

Örjan se rychle natáhne po zbytcích oběda a přesune je do koše pod stolem, jako by si jich všiml, teprve když se v místnosti objevil někdo další. Rozepne si sako, které je o půl čísla menší než jeho ohromné tělo, a posadí se na židli. Cokoliv si oblékne, na něm vypadá o něco menší.

Obě se posadí a Karolina hned začne podávat zprávu. Tentokrát bez citových výlevů.

„Prorok z nemocnice odjel taxíkem. Cestou se zbavil mobilního telefonu a platební karty. Mobilu jakmile vyšel z nemocnice, kartu hodil do kanálu poté, co si vybral z bankomatu hotovost. Předpokládáme, že ze strachu, že kdyby si je nechal u sebe, tak ho bude někdo sledovat. Taxi pokračovalo do centra Nice, kde jsme ztratili stopu. Postavil se nám do cesty popelářský vůz, který vyrazil z vedlejší ulice. Pochybují, že šlo o náhodu.“

„Kdo za tím podle tebe je?“ zeptá se Örjan.

Sedí u stolu jako socha, nepohne se na něm ani vlas. Karolina ze zkušenosti ví, že to u něj znamená soustředěný zájem.

„Když opouštěl nemocnici, měl u sebe mobil a platební kartu, takže to nemohl být nikdo jiný než někdo od Lamberta,“ soudí Karolina. „Pokud mu Lambert ulehčuje únikovou cestu, nebylo by nic divného na tom, kdyby se zároveň postaral o to, aby ho nikdo nesledoval.“

„Mohl mu opatřit novou identitu?“

„Bohužel jsme nebyli schopni dostat se k té platební kartě,“ odvětí Vendela. „Mobil jsem prohledala. Bylo na něm

uloženo jen jedno telefonní číslo, už smazané, dohledala jsem ho, ale dál jsem se nedostala. Anonymní francouzské číslo.“

Örjan krátce přemýšlí nad tím, co se dozvěděl.

„Necháme to plavat,“ pronese potom.

„Cože?“

Karolina nevěřičně zírá na Örjana a koukne po Vendele, aby zjistila její reakci.

„Jo,“ řekne jejich šéf, „nechte ho uprchnout. U nás svůj úkol splnil. Co jsme potřebovali, jsme dostali.“

Podařilo se jim dosáhnout cíle, dostat se do počítačového systému společnosti Atlas. Prorok musel v sebeobraně zabít člověka, švédského pravicového extremistu Simona Brinkmana, který pro majitele Atlasu Erika Handse vykonával celou řadu pochybných úkolů. Erik Hands o několik dní později Proroka s pomocí satelitních snímků odhalil a okamžitě systém stáhl. Ale oni už v té době načerpali vše, co se zjistit dalo.

„Nezlob se,“ nadhodí Karolina, „ale je to určitě správné rozhodnutí? Sám jsi ho neviděl na vlastní oči tak jako my. Je nevyrovnaný. Je dost možné, že nám nebo sobě nějakým způsobem klade za vinu to, co se stalo. Bojím se, aby ho nenapadlo zveřejnit něco z toho, co ví, nebo aby si dokonce neublížil.“

Örjan se opře do opěradla židle, jako by se snažil vyhnout někomu s nepřijemným dechem.

„Chápu, jak to myslíš,“ zamumlá, „ale věřím, že Prorok je na tom dostatečně dobře na to, aby věděl, co je pro něj nejlepší. Všechna ta bezpečnostní opatření, která jste mi popsaly, přece jen poukazují na to, že uvažuje poměrně jasně. A kdyby měl...“

Örjan se odmlčí, oběma rukama stiskne opěradla židle.

„No, co?“

„Kdyby si usmyslel, že se zabije, není to náš problém.“ Örjan si rozpačitě odkašle a pokračuje: „Za své

spolupracovníky máme pochopitelně odpovědnost, ale pokud se ze všech sil snaží nám uniknout a krom toho se dají dohromady s tajnou službou jiného národa, potom si myslím, že tady naše odpovědnost skutečně bere za své. Nebo snad nesouhlasíš?“

Proti tomu je těžké něco namítnout, zvláště když by s takovým argumentem byla schopna přijít i ona sama. Ale není jí příjemné to slyšet. Přes svůj dosavadní vztek musí Karolina připustit, že má o Proroka strach a že podle ní rozhodně mají odpovědnost za to, do čeho ho zatáhli. Jsou však chvíle, kdy už člověk musí přestat šéfovi odporovat.

„Výborně,“ pronese Örjan. „Proroka uzavřeme a posuneme se dál.“

Je poledne dvaadvacátého října, Elias sedí v polostínu velkého platanu s pomalu žloutnoucím listím a na kulatém litinovém stole před sebou má dvojité espresso. Na několik minut může vypustit myšlenky na to, že je na útěku, soustředit se na slunce, které ho hřeje na tváři, a na chuť hořké kávy na jazyku.

Od chvíle, kdy opustil nemocnici, jsou to tři dny. Nejprve bydlel v hotelu Liberty naproti piercingovému studiu BorneoFlower, jež se v ničem nepodobalo těm černě natřeným polosklepům evokujícím sado-maso, jako tomu bývá ve Stockholmu, ale připomínalo spíš exkluzivní zlatnictví. Během těch prvních dvou dní si koupil obyčejný mobil a v internetové kavárně, které se v těchto zeměpisných šířkách ještě vyskytují, si zarezervoval levný pokoj přes Airbnb.

Jeho byt na severu města je malý a nijak úžasný, je v něm pár pofidérních kusů nábytku z IKEA spolu s několika vachrlatými poklady z blešího trhu, minimum domácích potřeb, ale nechybí wifi a televize LG z šedého plastu. Nemůže si dovolit nic lepšího, potřebuje, aby mu peníze vydržely co nejdéle. Kdyby v hotelu nepožadovali tu policejní zprávu, raději by zůstal tam. Stálo to jen o pár euro navíc a bylo tam značně útulněji.

Malá kavárna velikosti stánku se nachází na trojúhelníkovém náměstí nedaleko jeho bytu. Našel si ji hned první den poté, co se ubytoval v hotelu. Ve stánku pracuje muž se vzpřímeným držením těla připomínající vojáka, má drsnou opálenou kůži, bývá tam sám a už ho začal považovat za stálého hosta. Vytvářet si návyky není dobré, Elias to ví, ale nějakým způsobem se musí držet při životě,

přesvědčit sám sebe, že patří do určitého kontextu, jakkoli nepatrného.

Žít v utajení, vystavovat se psychickému tlaku a jinému strádání, ale mít přitom nějaký cíl, vědět, že člověk nakonec něčeho dosáhne, je jedna věc. Zato schovávat se jen tak, aby ho nenašli, to je výrazně náročnější. Musí mít proč žít, i kdyby to mělo být jen pár centilitrů kávy a trocha slunce.

Potřebuje nějaký plán, ale prozatím mu uniká. Nejlepší by nakonec nejspíš bylo vrátit se do Švédska. To se mu může podařit i bez dokladů, pokud se bude přesouvat osobními vlaky a pohybovat se v rámci Schengenu. Mluví perfektně anglicky, švédsky a francouzsky a krom toho je momentálně blond. Nikdo ho nezadrží, jako kdyby se vracel do válkou zmítané oblasti. Nejhorší, co se mu může stát, pokud ho někdo zastaví při překračování hranic, je, že bude muset nechat další pokus na následující den.

Ještě stále je unavený a zpomalené tělo mu klade odpor. Všechno ho bolí od toho, jak ho zbili na palubě jachty Erika Handse, a když si při pohybu nedá pozor, bodne ho ve zlomených žebrech. Modřiny v obličejí už díkybohu skoro úplně vybledly. Elias zavře oči, o pár bloků dál slyší hluk dopravy a rozhovor dvou žen ve zvonivé italštině. Rozumí z toho sotva polovině.

Vzpomínka, kvůli které musí oči otevřít, mu náhle zrychlí tep. Ulrika stojí u zábradlí, rukou zvednutou vysoko nad hlavou mu mává, volá na něj, že ho přijede vyzvednout. On na sobě cítí mokré oblečení – takhle daleko od břehu je voda studená – a zmlácené tělo ho bolí. Následuje raketový útok, z lodi je moře plamenů, Ulrika je pryč a on sám po výbuchu na nějakou dobu ohluchne.

Rychle se rozhlédne po náměstí. Chlápek stojí u kávovaru, ty dvě ženy pokračují ulicí dál, vysoko ve větvích platanu hlasitě vrká holub.

Zemřela mu před očima, ze vteřiny na vteřinu se roztráštla na atomy. Už je jich hodně, osob z jeho okolí, které

přišly o život: jeho táta v bombovém atentátu v Sarajevu, kterého uklidili z cesty poté, co od informátora z Atlasu dostal USB paměť se zvukovou nahrávkou. Tím to pro Eliase začalo, v té chvíli byl zatažen do víru vraždění a korupce, zločinu na takové úrovni, že vždycky unikne před spravedlností. Potom zabili Mari-Louise, jeho nevlastní matku, na místě, které mělo představovat bezpečný úkryt, a Markuse, jeho nevlastního bratra, omylem zastřelili místo Eliase, a nakonec Ulriku na jachtě. Nájemného vraha, pravicového extremistu Simona Brinkmana, zabil sám Elias francouzským nožem na maso.

Mohl za Ulričinu smrt Elias?

Ano. Zabila ji jeho pouhá přítomnost.

Elias k sobě nepřítáhl střelu, která vyhodila loď do povětří, ale kdyby tam nebyl, Ulrika by se nikdy na palubě nevyškytovala, nebyla by v Cannes, dokonce ani v Evropě.

Stal se z něj vrah, a když zrovna nevráždil, lidé umírali stejně, jen proto, že byl poblíž.

Miloval ji. Samozřejmě, že to nebylo správné. Tak neskutěčně neprofesionální. Ale nic jiného nepřicházelo v úvahu. Tam, kde skončil, skončil proto, že to tak mělo být. Potkal Ulriku, zamiloval se, získal si její důvěru proto, že jeho city byly skutečné, přestože vznikly na základě předem připraveného plánu: dostat se do blízkosti jejího otce Erika Handse. Takhle to chodí, a i když se v Kanceláři tvářili, že o tom nic neví, věděli to.

Tohle nebylo poprvé, už se to stalo dřív. Takhle to chodí, protože jsme lidé, a v tom je právě ten vtip. Elias sloužil jako návnada. Emocionální návnada.

Zvedne oči k obloze. Nesviští vzduchem zlověstná střela? Vyschne mu v krku, musí se zachytit okraje stolu, aby nespadol ze židle. Celé tělo se mu napne a on počítá vteřiny před výbuchem.

Ale nestane se nic. Žádná raketa, žádný výbuch, žádná smrt. Jeho tep se pomalu, ale jistě zpomalí a jeho zvlhlé

dlaně se můžou pustit stolu. Bolest hlavy, která se mu neustále vrací, se znovu připomene. Někdy si myslí, že se mu vrátil ten nádor, ale rychle zažene strach, přesvědčí sám sebe, že za tohle může ten raketový útok a to, že ho zbili. Ať už fyzicky, nebo psychicky, určitě to tak je, nebo ne?

Vstane, aby se vydal do svého bytu. Barista ve stánku za ním zavolá „*ciao*“. Elias na něj mávne a zavolá nazpět. Ten pozdrav staříka, který ho vůbec nezná, je v podstatě to jediné, díky čemu se cítí skutečný.

Vejde do uličky, jež na náměstí ústí ze severu, a pokračuje jednosměrkou s úzkými chodníky, kam se vejde jen jedno auto, nic víc. Před obchůdkem s potravinami se rozvaluje pes s hrubou šedohnědou srstí, hlavu položenou na předních packách, a Elias ukročí do ulice, aby ho obešel. Pes ho sleduje pohledem, ale nehne brvou.

Bílá dodávka se objeví ve stejnou chvíli, kdy míjí muže v tmavě modré větrovce s malým logem krokodýla na prsou. Elias uhne směrem k domovní fasádě, aby ho pustil, ale muž se zastaví a udělá totéž. Elias se usměje a pomyslí si, že teď se budou oba přesouvat stejně a bránit si tak v cestě, klasický nervózní zdvořilostní tanec, proto zůstane stát a přátelsky muži pokyne, aby prošel.

Postranní dveře dodávky se s rachocením otevřou. Mohutný muž v bundě od Lacoste kývne k dodávce.

„Naskočte,“ zavelí francouzsky.

Elias se okamžitě otočí, aby utekl, ale nestačí udělat ani krok a už ho zastaví muž, který se nepozorovaně objevil za jeho zády. Společnými silami Eliasovi spoutají ruce a vtlačí ho do auta. Není nic, proti čemu by mohl klást odpor, převalí se na podlahu a cítí štípnutí nahoře na stehně. Dodávka se rozjede a Elias usíná a zdá se mu o tom, že utíká. Běží o život, přesvědčený o tom, že ho zabijí, a zároveň si paradoxně pomyslí, že to bude vzrušující výlet.

Ylva Greyová jede z letiště autobusem Arlanda Express a z hlavního nádraží pak taxíkem. Černý vůz zajíždí mezi vysoké smrky a ona na kopci nad jezerem brzy uvidí nádhernou secesní vilu. Nebyla doma dva týdny. Vzala si volno, aby utekla před nepěkným mediálním skandálem. Tehdy si popravdě nemyslela, že se ještě vrátí na svou pozici generální ředitelky SIDy. Zašlo to tak daleko, že předložila svou rezignaci, zatím nepodepsanou, ale teď se rozhodla zůstat, už o tom telefonicky informovala státního tajemníka mezinárodního rozvoje. Nehodlá se vzdát.

Zlomyslná lež o tom, že Ylva využívala přistěhovalce bez pracovního povolení jako neplacenou pracovní sílu ve svém domově, se začala šířit na sociálních sítích pravicových extremistů, ale po čase se uchytila i v mainstreamových médiích. Ze lži se automaticky nestane pravda jen proto, že se opakuje dostatečně často, ale dokáže vyvolat pochyby a nakonec jsou i seriózní novináři nuceni té otázce čelit. A pochyby ještě zesílí.

Už byla rozhodnutá jet domů, ale vtom se potopila jachta Erika Handse, a tak svou cestu o několik dní odložila. Několik příšerných dní byla přesvědčená, že je Elias mrtvý.

Není si jistá, co ho tam táhlo, proč se rozhodl vrátit na Capricorn a riskovat život, přestože jeho úkol už byl vlastně splněn. Věřil, že se mu podaří dokázat ještě víc? Šlo mu o spravedlnost a odplatu? Nebo o tu dívku na palubě, Ulriku, dceru Erika Handse? Táhlo ho to tam kvůli ní?

Taxi odbočí mezi sloupky brány. Je slunečný den, vzduch je chladný a svěží, nebe jasné. Tma se ještě nad Skandinávií neusadila, ale už číhá za rohem.

Ylva poprosí řidiče, aby zastavil u karavanu, se kterým tam parkuje ochranka. Zaklepe na ně, aby jim řekla, že je zpátky. Jsou to tři čtyři osoby, které se střídají ve službě. Nikoho z nich ještě nepotkala, ale poslali jí jména a pasové fotografie. Muž jí ukáže svou legitimaci a představí se. Peder Christiansen. To zní dánsky. Ylva si už dává na tyto detaily pozor. Ještě před rokem by brala předložení občanského průkazu jen jako zdvořilostní gesto. Ani by si nepřčetla jméno. Teď si ho přečte i zapamatuje.

Muž poznamená, že v domě nainstalovali alarm. Jeden v ložnici a jeden v kuchyni. Je k němu i mobilní aplikace. Budou to muset vyzkoušet. Měl by být v jejím domě do třiceti vteřin.

Taxík pokračuje až ke vchodu. Ylva zaplatí, vynesou si kufr těch pár schodů k hlavním dveřím a strčí klíč do zámku. Projde velkým nepořádkem na verandě. Při příchodu domů vždycky pomyslí na to, že by tam měla uklidit, ale pustí to z hlavy, hned jak vstoupí dál do domu.

Odemkne druhé dveře, odloží kufr a naťuká kód do ovládacího panelu alarmu. Pověsí si kabát, ale boty si nechá. Je konec října, podlaha je studená.

Ochranku dostala hned poté, co se kampaň vůči ní přelila z pravicových stránek do novin, mediální skandál byl však ve skutečnosti jen okrajovým důvodem. Když jí to bezpečnostní oddělení SIDy navrhlo, Ylva odmítla, ale Karolina Möllerová z Kanceláře na tom o několik dní později trvala. V zákulisí číhalo více věcí. Věcí, které se týkaly Erika Handse a vraždy Eliasova otce. V nejhorším případě by mohla být jejich cílem Ylva. Na to nemohla nic namítnout, navíc se už v té době přestěhovala do hotelu, aby se vyhnula novinářům okupujícím vjezd do jejího domu.

Peder Christiansen a ostatní členové ochranky patřili ke Kanceláři, nebyli najatí ze Securitas nebo od tajné policie. Zajímalo ji, jaké to bude, mít hned u domu karavan s ochrankou. Budou tu obcházet a kontrolovat, že se nikdo

neplíží kolem keřů, nebo jak to vlastně provádějí. Ylva se obávala, že bude mít pocit, že někdo sleduje ji, a že to bude omezovat její osobní život, ale když se zastaví v obývacím pokoji a pohlédne na temnou hladinu Magelungenu, cítí se docela bezpečně. Je příjemné vědět, že na ni někdo bude dávat pozor, zatímco se bude večer ukládat ke spánku. Může zavřít oči, aniž by si začala představovat, co na ni venku v noci číhá.

V pokoji je chladno a trochu nepříjemně. Ylva sejde do sklepa a upraví teplotu, pak se snaží zatopit v zelených kachlových kamnech a s prsty špinavými od sazí se jí to na třetí pokus podaří.

Francouzská média plnily zprávy o atentátu na Capri-corn. Hlavně místní noviny na Riviéře. Plavidlo se potopilo ke dnu krátce poté, co utrpělo zásah, ale někomu se přesto podařilo pořídit snímek. Jachta hořela jako pochodeň, zkroucená černá ocelová konstrukce uprostřed plamenů. Vyskytlo se podezření, že na ní zemřela Ulrika, dcera švédského podnikatele Erika Handse. A následovaly odvážné spekulace: nejprve dojde ve Švédsku k sestřelení letadla Air France a poté ve Francii k potopení soukromé jachty majitele Atlasu, jednoho z největších švédských podniků, mezi jehož produkty patří také vojenský materiál. Je tu nějaká souvislost? Podle jedné teorie měl Erik Hands v onom letadle Air France zarezervovanou letenku. Mohlo by jít skutečně o něj? Kdo byl ochoten obětovat životy sto čtyřiceti sedmi lidí, aby dostal jediného?

Ulričina přítel nikde nezmiňovali. Ani jedině slovo o Tomu Whiteovi, identitě, pod kterou se Elias infiltroval do Handsovy rodiny.

Ylva uvěřila a zároveň odmítala uvěřit tomu, že se Elias potopil s lodí. Držela se té naděje, zatímco nad tím její racionálnější já zavíralo oči a nechtělo nic slyšet.

Když se jí Elias neozýval, volala jak Emmanuelu Lambertovi, tak Karolině Möllerové. Lambert to vůbec nezvedl,

Karolina se ozvala za dva dny a oznámila jí, že je Elias v pořádku. Nic víc jí k tomu říct nemohla.

V *pořádku*. Jak by mohl být po něčem takovém někdo v pořádku? Ale přinejmenším to znamenalo, že je naživu a pravděpodobně není vážně zraněn.

Nemocnice v Cannes, tam Eliase viděla naposledy. Není si jistá, jestli byl vůbec v pořádku už tehdy, přestože nehoda, kterou měl, byla smyšlená. Vypadal jaksi horečnatě, iracionálně posedlý. Chtěl to za každou cenu udělat. Bylo mu jedno, že tím podstupuje neskutečně vysoké riziko. Byl jako hráč před ruletou, který má mizivou šanci na výhru, ale ta nepravděpodobná možnost ho přesto láká.

A teď se pěkně spálil, přinejmenším v přeneseném slova smyslu.

Kéž by s ním mohla mluvit, stačila by minuta, klidně i půl minuty, jen slyšet jeho hlas, slyšet, jak sám potvrdí, že je v pořádku. Ani by to nemusel říkat, poznala by to z tónu jeho hlasu, o tom byla přesvědčená. Bylo by tak pro ni snazší bojovat proti obavám, které ji nahlodávaly od chvíle, kdy viděla tu fotku s oranžovými plameny přes celou titulní stranu deníku *Nice-Matin*.

V pozadí je slyšet slabé praskání ohně v kachlových kamnech, jinak panuje na šesti stech metrech čtverečních veliké vily naprosté ticho. Ticho a klid už je docela dlouho. Nepamatuje si, kdy měla doma naposledy někoho na večeři nebo pořádala večírek. Když byla provdaná za Johana, byl dům skoro každý víkend plný lidí. Hlasité pozdní večere se spoustou vína a velkolepé večírky, při nichž místnostmi kroužilo tolik lidí, že nebylo možné mít o nich nějaký přehled. Přesto tu nikdy nebylo těsno a skoro vždycky se dobře bavila.

Johanovi hosté se střídali podle toho, jaké produkci se zrovna věnoval, i když šlo o tatáž povolání: herci, režiséri, scénáristé, koproducenti, filmoví konzultanti a všichni možní další lidé od filmu. Z její strany přicházela spíše

neměnná skupinka diplomatů a pracovníků mezinárodního rozvoje.

Zpočátku měla za to, že takhle to ve filmové branži chodí, kolem produkce vznikaly intenzivní vztahy, které rychle zanikaly, poté co byl film hotový a člověk se přesunul k dalším možnostem. Časem si uvědomila, že Johan má tendenci pálit mosty. Byl k lidem příliš nelitostný, obcházal formulace smluv, jež byly dost přísné už na začátku, a snadno se dostal do křížku s ostatními producenty. Byl známý tím, že svou práci dovede do konce, ale až na několik málo oblíbenců pracoval málokdy dvakrát se stejnými osobami.

A před šesti lety spálil mosty i za jejich manželstvím. Poté, co vzdal boj o dům, už o něm Ylva neslyšela.

Druhý den ráno vstane brzy, ale sotva sejde po schodech dolů a zapne kávovar, už jí volá tisková mluvčí SIDY. Její telefonáty před snídaní obvykle nevěstí nic dobrého.

„Měla bys něco vědět,“ oznámí jí bez okolků.

Ylva okamžitě ví, o co se jedná.

„Sakra, ti to nikdy nevzdají.“

Rozrušeně pochoduje kuchyní a dál do oranžerie.

„No, tohle je dost... nové,“ pronese Agneta.

Nové? Co tím myslí? Ylva se vrátí do kuchyně, odsune židli a posadí se.

„Jak to? Může to být ještě horší?“

„Alespoň to není žádné nařčení. Tohle jsou spíš klepy.“

Co potom v tom případě bylo to předtím? Klepy, lži, jaký je v tom rozdíl?

„Tak už mi řekni, o co jde,“ požádá ji.

„Myslím, že bude lepší, když si to přečteš sama. Pošlu ti odkaz.“

„Počkej, nezavěšuj.“

Ylva spěchá po schodech nahoru do pracovny.

„Sedám si k počítači.“

„Jenom tě chci varovat,“ řekne Agneta, „Je to trochu nechutné.“

Ylva má prsty na klávesnici, tohle ji vykolejí. Byla přesvědčená, že jde o nový pohled na Najide a Hossina, které nechala bydlet ve svém domku pro hosty do doby, než dostanou povolení k pobytu. Teď se její myšlenky začnou ubírat zcela jinými směry. To z ní ten mediální skandál udělal natolik veřejnou osobu, že jim stojí za to šířit klepy?

„Fajn,“ povzdychne si, „už jsi mi to poslala?“

„Ano.“

Ylva najede na odkaz a na okamžik váhá s kurzorem na modrém textu, než na něj klikne.

„Tragický milostný příběh generální ředitelky. Milence zabil teroristický útok.“

Hned okno zavře, nedokáže se přimět přečíst ani slabiku navíc. Ale titulek už se jí zaryl pod kůži.

„Do prdele,“ vyhrkne.

„Já vím,“ potvrdí Agneta. „Je to příšerné.“

Tohle je něco docela jiného. Teď už může očekávat skutečně cokoli. V nitru cítí ledový chlad. Co přijde dál? To, jak si to Johan rozdával s uklízečkou? To, že Ylva najela autem do jezera?

„Probereme to, až budu v práci. Jak s tím naložíme.“

Ukončí hovor a pomalu vstane. Je celá promrzlá. V domě je chladno. Znovu sejde dolů, aby se nasnídala. V polovině schodiště jí pohled padne na pohovku v arkýři a to jí nutně připomene Eliase. Od onoho polibku uplynuly tři měsíce, ale ona ho má stále v živé paměti, jako něco žhavého. Stalo se to tam, na pohovce v obývacím pokoji. Bylo to něžné, niterné a velmi silné. Když se teď vzpomínce poddá, lomcuje jí s ní emoce. Syn jejího mrtvého milence. Je to šílené? Taky to vytáhnou, aby ji pošpinili? Bude to kolovat mezi klepy na internetu?

To je nemožné, namlouvá si, že to se nemůže stát. Kdo by o tom věděl? Jen ona a Elias, jen oni dva. Jenže tady má

člověk pocit, že stěny jsou průhledné, že do jejího života vidí úplně kdokoliv, vidí jí až na dno duše a dokáže číst její nejtajnější myšlenky.

Karolina sjede výtahem do garáží a posadí se do červené toyoty, která má lak vyšisovaný od slunce a zrezivělé zvrášení kolem kol. Do auta, o němž Örjan pronesl, že šlape jako hodinky, nebo snad že jezdí jako střela.

Startuje bez problému a technicky vzato na něm není na co si stěžovat. Ale žádná střela to rozhodně není. Karolina vyjede po rampě ven z garáží na ulici Gotlandsgatan, naproti tomu staromládeneckému hotelu z popraskaných cihel, jenž v centru města stále plní určitou funkci pro existence na okraji společnosti.

V porovnání s nimi je na tom Karolina nejspíš dobře, ale stejně se nestydí za to, že jí chybí její byt na Långholmenu.

Už se smířila s tím, že ještě potrvá, než se bude moct vrátit domů, ale počítá s tím, že do konce roku získá jiné, důstojnější bydlení, a vypadne tak z toho ošuntělého třípokojevého bytu s koberci, ořechovým dýhovým nábytkem a nočním pokrřikováním opilců z Kristallenu. Začali to tu nazývat doupě NDR. Podle jisté teorie měla v této budově až do devadesátých let bezpečný úkryt stockholmská základna NDR.

Projíždí po ringvägenském okruhu směrem na Hornsgatan a pak dál na västerbronský most. Otevře se před ní pohled na město, v Riddarfjärdské zátocce se třpytí hřejivé podzimní slunce a u radnice se otáčí osamělá plachetnice.

Aby mohli pracovat zase na ulici Floragatan, musejí na to jít přes garáže policejního domu na Kungsholmenu. Karolina ve staré toyotě odbočí do vjezdu z Kronobergského parku, přeseďne do audi patřící Kanceláři a vyjede přes „kruháč“, spirálovitou rampu, která ústí na dvoře

policejního domu, odkud přes bránu pokračuje na ulici Kungsholmsgatan.

Na ulici Fredsgatan dorazí s desetiminutovým předstihem. Zaparkuje o jeden blok dál od Rosenbadu a všimne si Örjana Mardella, který právě souká své soudkovité tělo z auta o několik míst dál. Zdá se, že postupuje zkušeně a systematicky, jako by luštil čínský hlavolam. Poté, co za sebou zabouchne dveře, si zapne kabát, projede si prsty vlasy, a když si všimne Karoliny, vymrští ruku na pozdrav.

Zpátky na ulici Drottninggatan jdou spolu. O půl desáté ráno je tu skoro liduprázdno, úředníci vládní kanceláře už jsou v práci a turisté se ještě pořádně neprobrali. Jako obvykle projdou přes kuchyň, dovnitř je z jídelny pustí hlídač.

Schůzky na ministerstvu spravedlnosti, kde Kancelář oficiálně sídlí, se dřív konaly za přítomnosti ministrů, státního tajemníka, místopředsedy vládní strany a v několika málo případech i premiéra, ale od té doby, co se po chodbách budovy táhl jako neviditelný, ale silný spodní proud chaos ohledně Atlasu, se jim politici vyhýbají. Nejspíš je moudré držet si Kancelář od těla. Využít jejich služeb, to ano, ale mít možnost tvrdit, že nic nevěděli, v případě, že se Kanceláři podaří vylovit něco, co smrdí.

Gabriel Fors se jim hodí, protože na ministerstvu platí za něco jako politického experta, i když neoficiálně je také jedním z vládních bezpečnostních poradců. To je tvrzení, jež samozřejmě není nic než domněnka, právě proto, že tento úkol je neoficiální. Dalším z neoficiálních poradců je Örjan Mardell. To si Karolina snadno domyslela.

Je příhodné, že se jmenuje Gabriel, protože skutečně září jako dobrotivý anděl. Vysoký, světlovlasý, s přirozeně zvlněnou ofinou nad nebesky modrýma očima. Vždycky opálený, ne vyloženě krásný, ale na jeho mírně kulatém obličejí je přece jen něco přitažlivého. Sexy? Rozhodně.

„Posaďte se, posaďte se,“ pokyne jim.

Hlas má přívětivý, ruce pohostinně rozpažené.

Karolina se snaží přestat ve své hlavě Gabriela Forse svlékat. Soustředit se je pro ni těžší než obvykle. Poté, co se přestěhovala z Långholmenu, je její sexuální život katastrofa. Zaměstnanci Kanceláře nesmějí používat Tinder a jiné seznamovací aplikace, možnosti vyrazit si ven jsou ve skutečnosti kvůli bezpečnosti dost omezené a není jí příjemné masturbovat, když je v jednom bytě s Vendelou. Sem tam nějaká rychlovka sama se sebou ve sprše, to je všechno. Některé dny má pocit, že snad vybuchne, začne chrlit nadávky a udělá něco naprosto neodčinitelného. Ale to jsou jen její pocity. Tuhle práci může vykonávat právě proto, že dokáže zachovat chladnou hlavu, ať už v jejím nitru bouří jakkoli silné emoce.

Örjan a Karolina se posadí. Na tu samou zelenou sedačí soupravu, na které v lednu seděli s Henningem Erikssonem, bývalým, nedávno zesnulým státním tajemníkem. Podle oficiální verze zemřel při ztroskotání lodi na dovolené u Středozemního moře. Podle té neoficiální byl nejspíš utopen, protože bral úplatky od Erika Handse za ovlivňování úředních rozhodnutí.

„To, jak celá ta věc s Atlasem rozvířila vodu, je snad horší než její podstata,“ pronese Gabriel se znepokojeným výrazem.

Zajímavé, že to označuje za rozvíření vody, tsunami by se k tomu hodilo víc, jinak má ale pravdu.

„Dalo by se říct, že Atlas přilil poslední kapku oleje do ohně,“ řekne Örjan. „A my teď musíme hasit požár. Který se šíří dál.“

Atentát na letadlo Air France Švédskem otrásl, ve zprávách a ostatních médiích se nemluvilo o ničem jiném, ale jen málo osob vědělo, jak komplikované pozadí se za tím skrývá. Šlo o několik málo lidí v celé zemi a pár dalších ve Francii.

Před třemi lety začala malá komunita švédských úředníků a politiků pobírat úplatky od Atlas Schieldu, velké společnosti zabývající se ochranou digitální komunikace a produkty civilní a vojenské bezpečnosti. Výměnou za úplatky bylo Atlasu a majiteli společnosti zaručeno povolení k exportu vojenských produktů, ale k tomu směli nahlížet do utajených údajů z žádostí jejich konkurentů. Jinými slovy korupce a průmyslová špionáž.

Po čase nasbírala francouzská tajná služba informace o těchto poplatecích a vyvinula na Švédsko nátlak, aby zabránila Atlasu prodat Turecku vojenský systém řízení letového provozu. Francouzi užívali pro řízení civilního letového provozu stejný model šifrování a měli obavy, že pokud se fundamentalisté v tureckém vojsku dostanou k hardwaru, pokusí se šifru rozluštit, a tím pádem budou moci ohrožovat francouzskou leteckou dopravu.

K vyšetření tohoto podezření z korupce Kancelář najala Anderse Krantze, Prorokova otce, který měl tajně prověřit stopu vedoucí k SIDĚ. V souvislosti s tím se k němu dostala zvuková nahrávka ze soukromého letadla Erika Handse, na které je slyšet, jak státní tajemník vládnoucí strany nabízí Handsovi nelegální služby. Anders zvukový záznam dostal od informátora při své cestě do Sarajeva. Večer nato v hotelové recepci vybuchla bomba, Anders Krantz zemřel a zvukový záznam zmizel.

Jen o několik týdnů později Švédsko uzavře dohodu s Francií a Atlasem. Ten, kdo to celé zosnuje, je právě státní tajemník Henning Eriksson. Účelem ujednání je, aby byly obě strany spokojené, a zabránit zveřejnění korupčního skandálu, do voleb zbývá jen půl roku. Hlavně ale jde o to, krýt samotného Erikssona. Kdyby se fakt, že v tom má prsty, dostal do povědomí vlády až teď, už by ho nikdo nemohl hnát k zodpovědnosti. Odhalení Henninga by se neobešlo bez skandálu, který by vedl k pádu vlády.

Dohoda, k níž Atlas s Francií dospěly, spočívá v tom, že Atlas bude smět prodat Turecku vojenský systém řízení letového provozu podle plánu. Francie získá maximálně do dvou let nový šifrovací systém a jako pojistku dostane zadní cestičku k tureckému vojenskému řízení letového provozu. Francie tato zadní vrátka o několik měsíců později vymění za informaci od ruské tajné služby, díky níž se jí podaří zabránit katastrofálnímu teroristickému útoku na francouzském území.

Když následně turecký vzdušný prostor naruší ruský bombardér a k jeho odstranění se vynesou turecké stíhačky, jedna z nich je sestřelena. Bez problému.

Koncem léta dojde ke dvěma událostem, jež si Kancelář nemůže vysvětlovat jinak než jako pomstu za švédskou dohodu s Francií a Atlasem. Pomstu ze strany fundamentalistů. V srpnu se do bytu Karoliny Möllerové vloupá Turek a pokusí se ji zabít. To je znepokojivé, protože to poukáže na to, jak hlubokou, ač ne úplně správnou znalost mají o tom, jak je do toho zapletena Kancelář. V září je sestřeleno letadlo Air France během letu na Arlandu. Zemře sto čtyřicet sedm lidí. Je to nejhorší teroristický útok, k jakému kdy ve Švédsku došlo, a země je v šoku. Erik Hands a jeho děti mají na tento let koupené letenky, ale nejsou na palubě. Ty letenky a teroristický útok v sobě nesou jasnou zprávu.

K odpovědnosti se přihlásí salafistická skupina, ale je tu podezření, že přenosnou protiletdeckou raketu, jíž bylo letadlo zjevně sestřeleno, teroristům poskytla komunita švédských pravicových extremistů. Jejich strategií mohlo být to, že teroristický útok s prvky muslimského fundamentalismu podnítl nenávist vůči muslimům a připraví půdu švédské extrémní pravici.

Pokud je to pravda, ironií na celé věci je, že se jedná o stejnou komunitu pravicových extremistů, již si najal Erik Hands na různé podezřelé úkoly. Mimo jiné na to, aby umístili bombu, která zabila Anderse Krantze. Na oplátku

dostali vojenské zbraně, jež je pro ně velmi těžké sehnat na vlastní pěst. Dost možná dokonce třeba protiletěckou raketu.

Gabriel Fors si znepokojeně odkašle do sevřené pěsti.

„Co víme o té zbrani, která byla použita proti letadlu Air France?“

Örjan se natáhne po své aktovce z dohledka ošoupané hnědé kůže a vyloví z ní bílou složku, z níž vytáhne několik fotografií a rozloží je na stole. Tuto sérii pohybů provede překvapivě rychle, navzdory své zavalité a zdánlivě nešikovné tělesné schránce. Ale Karolina už ho zná. Pracuje s Örjanem skoro čtyři roky a pochopila, že všechna ta kila z větší části utvářejí svaly. Genetická loterie mu nepřidělila zvláště pěknou, atletickou postavu, ale pod jeho oblekem se schovává ztělesnění síly a ohromující výbušnost.

„Toto je Simon Brinkman, pravicový extremist, který operuje v utajení. Žádné schůzky, žádné hlasité projevy, spíše anonymní organizované házení špíny a máme důvod se domnívat, že i spolupráce s teroristy z různých skupin.“

„Z různých skupin? To znamená co?“

„Měli bychom říct *operoval*,“ poznamená Karolina. „Už je po smrti.“

Gabriel se na ni tázavě podívá, jako by ho ta informace zmátla, poté se pohledem vrátí k Örjanovi.

„Tady je s Erikem Handsem na Gotlandu,“ pokračuje Örjan. „Máme podezření, že v těch bednách v pozadí se nachází nějaký druh zbraní. Vzhledem k jejich velikosti pravděpodobně něco pokročilejšího než ruční zbraně. Tyto fotografie však byly pořízeny asi týden poté, co bylo sestřeleno letadlo AF1562, takže i kdyby se v těch bednách nacházela nějaká protiletěcká zbraň, nemohla být použita proti němu.“

„To je mi známo,“ pronese Gabriel, „ale k zodpovědnosti za tento čin se přece přihlásila skupina salafistů sympatizující s IS, takže nerozumím, proč –“

„Dostanu se k tomu,“ přerušil ho Örjan.

Otevře složku a vyhledá další fotografii.

„Myslíme si, že Simon Brinkman dostal obsah těch beden na Gotlandu, zbraně či něco jiného, jako honorář za služby, které vykonal pro Handse. Není vyloučeno, že Brinkman dostal stejnou měnou zapláceno už dříve.“

„Dostali jste se do systému Atlasu – nenašli jste nějaké odpovědi tam?“

„Tyto materiály nadále analyzujeme. Pokud Erik Hands pořídil zbraně k zaplacení Brinkmanovi, bude to samozřejmě dobře utajeno. Nějakým způsobem za ně však musel dostat zapláceno. Peníze sledujeme, ale musíme zároveň rozumět tomu, co s nimi udělali ti, kdo je přijali.“

Örjan položí na stůl fotografii, kterou právě vytáhl. Byla pořízena skrz okno v autě, jsou na ní vidět odlesky skla, a představuje tmavovlasého muže kolem čtyřiceti s výraznými rysy a mateřským znaménkem těsně pod pravým okem.

„Loni v prosinci se tento muž a Simon Brinkman setkali v Sarajevu se dvěma Saúdskými Araby. Nemáme žádné údaje o tom, čeho se tato schůzka týkala, ale jeden z těch Saúdských Arabů je známý tím, že patří k salafistům spojeným s teroristickou komunitou zodpovědnou za mnoho bombových útoků v osobních autech a sebevražedných atentátů na Blízkém východě a v Turecku.“

„Konkrétně v Istanbulu v lednu dva tisíce šestnáct,“ doplní Karolina. „Ten byl otevřeně namířen proti Západu. Sebevražedný atentátník vešel do turistické oblasti a odpálil bombovou vestu. Zemřelo třináct osob, dvanáct z nich byli Němci, jeden Peruánek.“

Gabriel Fors hlasitě zasténá.

„Ti dva Saúdští Arabové opustili Sarajevo hned po skončení schůzky a odletěli do Rijádu s přestupem v Istanbulu,“ uzavře Örjan.

Politický expert si dlaní přikryje ústa, nejspíš aby zabránil dalšímu frustrovanému zasténání.

„Jde o stejnou skupinu, která na sebe vzala zodpovědnost za AF1562?“ zeptá se skrz prsty.

„Vyjadřovat se ohledně skupin je nesnadné,“ pronese Karolina. „Počínají si spíše jako hejna hmyzu. Zjeví se zdánlivě odnikud, provedou svůj úkol a stejně rychle se ztratí. Pocházejí z naprosto odlišných směrů, sdílejí světónázor, ale nic moc dalšího. Teroristé, kteří se před dvaceti lety zřítily s letadly do Světového obchodního centra, měli vysokoškolské vzdělání a silné náboženské přesvědčení. Teroristé, s nimiž se potýkáme dnes, mají sotva ukončenou základní školu, často pocházejí ze zločinného prostředí, jsou zvyklí uchýlovat se k násilí a vědí, kde k tomu sehnat zbraně. Mnozí trpí psychickými problémy, jsou snadnými oběťmi pro toho, kdo dokáže vést lidi. Nepožadují legitimní důvody pro to, že vyhodí do povětří padesát náhodně vybraných osob na náměstí. Ať už jde o skupinu, či komunitu...“

Karolina rozhodí rukama.

„Chápu,“ řekne Gabriel vážně, „ale mezi švédskými pravicovými extremisty a touto... druhou stranou tedy existuje spojnice?“

Örjan odvětví se stejnou vážností: „Ano, je mezi nimi spojnice.“

Gabriel znovu zasténá a poté ukáže na fotografii před nimi.

„A tohle je kdo?“

„Zatím nemáme jeho identitu. Nejdříve jsme měli za to, že jde o srbského pravicového extremistu, který spolupracuje s Brinkmanem, ale nově získané údaje ukazují jiným směrem. Jeho cílem mohlo ve skutečnosti být získání údajů o těch Saúdských Arabech a jejich kontaktech, zřejmě z pověření některé tajné služby.“

„Srbské?“

„To nevíme jistě, ale s větší pravděpodobností půjde o nějakou větší zemi, Velkou Británii, Francii, USA.“

„Jinými slovy ten muž ví, co se během té schůzky v Sarajevu projednávalo,“ poznamená Gabriel Fors, který už je v obraze.

„Ano, a tím se nabízí jedna možnost,“ dodá Örjan.

Gabriel jemně klepne konečky prstů na fotografii.

„Dalo by se říct, že to, že Henning Eriksson spadl do moře, bylo štěstí v neštěstí.“

Expert se nervózně zasměje. V místnosti se rozhostí tíživé ticho. Smích přejde v odkašlání.

„Ano, to asi bylo...“

Gabriel máchne rukou. Má to představovat něco jako omluvu. Posune fotografii zpět k Örjanovi, je dychtivý zaměřit se na něco konkrétního.

„Zjistěte, kdo to je,“ pronese. „Nebo lépe řečeno, zjistěte, co ví.“

To bylo rozhodnutí, v jaké doufali. Karolina je přesto malinko překvapená. Nebylo by mnohem lepší to nevědět? Pro ty, kdo se za expertem skrývají: ministr spravedlnosti a vláda. Nejspíš jsou příliš paranoidní na to, aby se tomu nepokusili přijít na kloub, a protože věc vyšetřuje Kancelář, jejich vlastní interní jednotka, a ne nějaký úřad, můžou pak odpovědi, v případě, že se jim nebudou hodit, snadno zamést pod koberec. Nikdo se ani nedozví, že se vůbec ptali.

Eliasovi se zdá o vysokých dunách a jemném písku poletujícím ve větru. Zalézá úplně všude. Pod oblečení, do kapes, skřípe mezi zuby, škrábe v očích, usazuje se v uších.

Stojí v písku až po kolena, nemůže se hýbat, brzo ho zasype až k rozkroku a on ví, že je tam uvězněný. Je na poušti sám a ten písek ho pohřbí. Za několik hodin už tu budou jenom duny.

V horku dýchá ztěžka, tíha masy písku ho tlačí na prsou. Hrabe rukama, aby vyprostil trup, aby se neudusil, aby nezmezil docela. Je to nemožný úkol. Je tu jen on, sám, proti němu celá poušť. Moře písku.

Probudí se a roztaženými prsty se přitom vleže škrábe na prsou. Kde to je? Tohle není jeho byt v San Remu pronajatý přes Airbnb. Nebo se mu to pořád ještě zdá? Hledí nahoru na tmavý strop, rovný, černý, možná tmavě zelený. V pokoji je temno, ostré světlo ze tří okenních průzorů znemožňuje rozpoznat jakékoliv detaily.

Opatrně se posadí, tělo má rozechvělé, hlavu těžkou. Jednoduché lůžko pod ním zaskřípe. Cítí, jak mu v krevním oběhu nadále zůstávají zbytky cizích látek.

Navzdory okolnostem se cítí kupodivu klidný. Bylo by přirozené, kdyby ho sevřel panický záchvat, dusivý pocit ohrožení života. Měl by se zaměřit na přežití, boj, útěk.

Jsou to vedlejší účinky toho, čím ho uspali? Nebo si natolik zvykl na extrémní, životu nebezpečné situace, že nereaguje normálně? Přece jen představují jeho každodenní náplň už několik měsíců.

Zhluboka se nadechne a v nose ho zašimrá. Je horko. Když si přejede rukou přes obličej, má ji mokrou od potu.

Otočí se k oknu nad postelí a jediné, co vidí, je písek. Nakloní se blíž. Písečné duny, kam jen oko dohlédne. Mhouří oči do okna na protilehlé stěně, zavře oči, znovu je mhouří. Přes moskytiéru není moc dobře vidět. Tmavé fleky, které možná představují menší budovy rozptýlené v písku, zelené střapečky jakési vegetace. Takže nejen písek.

Oči pomalu přivykají temnotě a on si všimne dvou mužů u stolu. Dívají se na něj a jeden z nich řekne něco, čemu nestačí porozumět. Pozdrav? Už od něj odvrátili zrak, dál si něco mumlají mezi sebou, jako by tam nebyl.

Za nimi je vidět další postele, umístěné podél stěn, nějaké skříňky, lavice s komínkem knih, notebook a helma s ochranným štítem.

Chce se jich začít ptát, ale nemůže se rozhodnout, kterou otázku položit jako první, jak ji má formulovat. Kde to jsem? Co tady dělám? Kdo jste vy? Nebo to má vzít z opačného konce a představit se?

Vysouká ze sebe *dobry den* ve francouzštině, protože tak si vykládá jejich mumlání. Jeden z nich se otočí na Eliase, jeho bělma se zalesknou ve světle z okna, ale než dostane příležitost odpovědět, dveře místnosti se otevřou na rozvrzaném pantu. Proti ostrému venkovnímu světlu vidí siluetu, vysoký, nakrátko ostříhaný muž. V ruce drží něco, co se odráží na slunci, lahev. To je všechno, co dokáže rozpoznat.

Muž kývne na ty dva u stolu, kteří vstanou a beze spěchu odkráčejí dveřmi za jeho zády. Jejich pohyby jsou umírněné, jakoby přizpůsobené vedru, naučili se šetřit síly.

Tmavá postava se posadí ke stolu, jež právě opustili, a pokyne rukou ke stolu naproti.

„Pojďte se posadit,“ pronese francouzsky.

I přes tmu Elias okamžitě pochopí, kdo to je. Uklidní ho slyšet známý hlas. Ani předtím nebyl nijak zvlášť vyděšený,

ale teď se cítí jako doma. Uvědomuje si, jak šílená je to myšlenka, ale přesně to ke svému únosci cítí.

Zvedne se z postele a opatrně kráčí ke stolu. Nohy má slabé, celému tělu chybí síla. Jako by z něj někdo vysál veškerou krev.

„Brzy budete zase ve své kůži,“ řekne Emmanuel Lambert.

Zvedne lahev.

„Tady, napijte se vody.“

Elias se přiblíží ke stolu zpomaleným tempem starce, na víc se momentálně nezmůže.

„Zdálo se mi, že jste říkal, že můžu odejít, kdykoliv budu chtít,“ pronese.

Lambert se opře dozadu o opěradlo.

„Nenapadlo mě, že byste odešel bez rozloučení.“

Eliasovi se zdá, že v tom slyší úsměv.

Sesune se na židli a natáhne se po lahvi s vodou. Korek zavrže, když jím otočí, a v hrdle lahve zasyčí kyselina uhličitá.

„Co je tohle za místo?“ zeptá se, když lahev položí. „Cizinecká legie?“

To Lamberta z nějakého důvodu rozesměje.

„Ne, neunesla vás cizinecká legie.“

„Tak kdo tedy?“

Emmanuel Lambert je pohodlně oblečený do tenké tmavě modré větrovky a béžových volných džínů. Jeho obvykle pečlivě učesané vlasy rozcuchal vítr. Otočí se a rukou pokyne k písčným dunám, které je vidět jedním z okenních průzorů.

„Tohle,“ řekne, „je tréninkové středisko pro účastníky z nejrůznějších směrů, pod taktovkou CNRLT.“

CNRLT založil v roce dva tisíce sedmnáct francouzský prezident Emmanuel Macron jako odpověď na vzrůstající islamistický teror v zemi. Útvar má za úkol dohlížet na terorismus a bojovat proti němu. To, že CNRLT není úřad,

nýbrž spadá přímo pod prezidenta, z něj dělá, z právního hlediska, organizaci podobnou Kanceláři.

„Takže se jedná o terorismus?“ zeptá se Elias.

„Jak jinak? Capricorn, letadlo Air France, kontakty Simona Brinkmana se saúdskoarabskými salafisty v Sarajevu a eventuální nepřímé zapojení Erika Handse.“

„Já myslel, že si s Erikem Handsem kryjete záda.“

Elias si všimne, že na to Lambert nebyl připravený. Když se viděli naposledy, nechtěl mu prozradit nic o dohodě, kterou Henning Eriksson uzavřel s Atlasem a Francií, *tady mé pravomoci končí*, a nejspíš počítal s tím, že Kancelář udělá totéž.

„Uzavřeli jsme s Atlas Schieldem dohodu, ale pokud Erik Hands poskytuje, přímo či nepřímo, zbraně teroristům, potom už žádná dohoda neplatí.“

Hands jakožto terč je hezká představa. Zároveň je role Erika Handse v tom celém malinko absurdní. Oběť a zároveň pachatel. Francie se ochotně dohodla s Atlas Schieldem a cenou za to bylo sestřelené francouzské dopravní letadlo a potopená jachta nedaleko Cannes, přičemž Hands je v tom, co se událo, nějakým způsobem spoluvíníkem. Mohli by rovnou začít obviňovat sami sebe.

„Proč jsem tady?“ zeptá se Elias.

„Projdeme se,“ řekne Lambert a vstane.

Lambert je zvyklý rozdávat rozkazy. Jako člověk je rozhodný, ale na jeho přítomnosti je zároveň cosi prchavého, jako by se mohl každou chvíli bez varování otočit k Eliasovi zády a zmizet ve dveřích. Tedy hned poté, co vydá své rozkazy.

Elias se postaví na nohy, jeho pohyby jsou ztuhlé.

„Jak jsou na tom žebra?“

„Cesta sem jim zrovna nepomohla.“

„Mrzí mě, jestli to bylo příliš příkré. Nebyl jsem zasvěcen do detailů.“

Ukáže na lahev stojící na stole.

„Vezměte si vodu, na slunci je horko.“